

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 Mal 052130 20 GŽ

Novi Travnik, 13.04.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Suada Kahrić, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Mirjana Grubešić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Z. Š. sin N. iz F., ..., zastupan po punomoćniku Jadranku Lukić, advokatu iz Kiseljaka, ulica Banjska b.b., protiv tuženog Srednjobosanski kanton/Kanton Središnja Bosna, Ministarstvo poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva – Kantonalna uprava za šumarstvo, zastupan po Kantonalnom pravobranilaštvu Vitez, ulica Stjepana Radića broj 2, radi naknade štete, vrijednost spora 1.786,54 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku, broj 49 0 Mal 052130 20 Mal od 14.10.2020.godine, u sjednici vijeća održanoj 13.04.2021. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku, broj: 49 0 Mal 052130 20 Mal od 14.10.2020.godine.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da na ime naknade štete tužitelju isplati novčani iznos od 1.786,54 KM sa zateznim kamatama počev od 14.10.2020. godine, kao dana presuđenja, pa do isplate, po stopi predviđenoj Zakonom o visini stope zatezne kamate, kao i nadoknaditi mu troškove parničnog postupka u iznosu od 860,96 KM sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Protiv ove presude tuženi zastupan po zastupniku po zakonu je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobija u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači tako što će odbiti tužitelja sa tužbenim zahtjevom u cijelosti uz obavezu tužitelja da tuženom nadoknadi troškove postupka ili da pobijanu odluku ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje. U obrazloženju žalbe se navodi da su netačni ili pogrešno izvedeni zaključci u predmetnom nalazu i mišljenju sudskog vještaka iz oblasti šumarstva Izeta Frkatović, u kojem pored ostalog stoji: „također, uvidom u kopiju zahtjeva za doznaku i sječu šume, kao i dostupnu dokumentaciju u istom, vidljivo je da za parcelu k.p. broj 260/2 nije dostavljen z.k. izvadak, nije dostavljena skica i nije tražen zahtjev za doznaku i sječu stabala, što znači da je prekršen član 9. stav 6. koji nalaže da se doznaka i odobrenje za sječu može izvršiti i odobriti samo licima koja dostave dokaz o pravu posjeda i vlasništva (z.k. izvadak)“. Dakle, kako se predmetni zahtjev nije odnosio na gore označenu parcelu, to tuženi zahtjev za sječu drvne mase podnesen od strane lica Š. J. iz F. u odnosu na ovu parcelu uopće nije tretirao. Stoga, tuženi smatra da pričinjenu štetu koja je utvrđena treba da snosi podnosilac zahtjeva Š. J., a iz razloga što je isti prilikom pregleda navedenih parcela za doznaku i sječu drvne mase izvršeno

od strane službenog lica KUŠ-čuvari šuma S. A., pokazao predmetne parcele (k.p. broj 260/1 i k.p. broj 270/1), kao i granice istih sa susjednom državnim parcelom, gdje je utvrđeno postojanje graničnih (DŠ) znakova kao granice između državne i privatne šume i od strane podnosioca zahtjeva pokazane su granice predmetnih parcela sa susjednim privatnim parcelama (k.p. broj 260/2 k.o...), a što je konstatovano u službenoj zabilješci čuvara šuma –S. A. broj 3-29/18 od 19.07.2018. godine. Nadalje, žalitelj smatra da je bitno napomenuti da je u trenutku vođenja upravnog postupka J.Š. u skladu sa članom 17. Zakona o stvarnim pravima na licu mjesta ovlaštenim službenim licima KUŠ pokazao i obilježio granice svog posjeda i vlasništva kojim on slobodno raspolaže i po svojoj volji koristi. Granica parcele za koju je KUŠ izdala odobrenje za doznaku i sječu (k.p. broj 260/1 k.o...) bila je vidno obilježena na terenu i za istu je dostavljena validna dokumentacija po pitanju posjeda i vlasništva iz nadležnog katastra općine ... Pitanje validnosti odnosno tačnosti obilježene granice nije u domenu i mandatu tuženog, niti za isti ima nadležnost da uređuje granice između susjednih parcela. Ovo je propisano članom 17. Zakona o premjeru i katastru nekretnina („Službeni list SR BiH“, broj 22/1984, 12/1987, 26/1990 i 36/1990, „Službeni list R BiH“, broj 4/1993 i 13/1993) u kome je precizirano da su poslovi održavanja premjera i katastra nekretnina isključivo u nadležnosti općine, a što je u direktnoj vezi sa članom 42. i članom 44. istog zakona (granične biljege) u kom se vlasnici staraju o graničnim oznakama, a za eventualne primjedbe da su granični znaci oštećeni, uništeni ili pomjereni blagovremeno izvještavaju nadležnu općinsku Službu za katastar koja vrši promjene i uređuje stanja na terenu, u vezi s čim je odredbom člana 42. ovog zakona propisano „biljege i oznake kojima su obilježene tačke premjera ne smiju se uništavati, oštećivati niti neovlašćeno pomjerati ili izmiješati“, te da su u slučaju navedenog dužni u roku od 15 dana od dana nastalog oštećenja, uništenja... obavijestiti nadležnu opštinsku upravu za geodetske poslove i katastar nekretnina. Naprijed navedeno u predmetnom postupku od strane tužitelja nije dokazano niti argumentovano. Primjedba da je bilo neophodno u navedenoj proceduri obezbijediti prisustvo vlasnika susjednih parcela, ne predstavlja garanciju da su granice obilježene na terenu u skladu sa katastarskim planovima. S tim u vezi tuženi je u skladu sa pokazanim i obilježenim granicama na terenu dao rješenje o odobravanju doznake i sječe, jer se nesporno radilo o parceli za koju je podnesen zahtjev k.p. broj 260/1 k.o. ..., općina F., čiji je posjednik i vlasnik J. Š. sin M. sa dijelom 1/1. Navodi da se radi o nepravilnom i nezakonitom radu namještenika koji su u suprotnosti za pozitivnim zakonskim odredbama koji regulišu ovu materiju i zaključak da je postojala volja da se navedenim postupcima načini šteta trećim licima, je neutemeljena i tendenciozna. Naime, tuženi je tokom vođenja upravnog postupka sve radnje vodio u skladu sa zakonom, javno i transparentno, pružajući usluge iz domena svoje nadležnosti podnosiocu zahtjeva J. Š. bez ikakve namjere da se oštete vlasnici susjednih parcela, a isto tako da uskrati zakonsko pravo vlasniku nekretnine da svjesno raspolaže svojim materijalnim dobrom. Posjećena „sporna stabla“ za koja je naknadno utvrđeno da su u posjedu i vlasništvu Z. Š., uredno su kroz službenu dokumentaciju otpremljena J. Š., zbog čega postoji osnovana sumnja da se u predmetnom slučaju pokušava svjesnim, manipulativnim radnjama izvući koristi i naplatiti novčana vrijednost za spornu drvenu masu od strane tužitelja, a koja je u naravi predata njegovom bratu J. Š., dakle i istu je imenovani već oprihodovao. Nakon donošenja rješenja o odobravanju doznake i sječe drveta, izvršen je odabir i doznaka stabala za sječu na predmetnim parcelama u prisustvu vlasnika Š. J., unutar i u okviru obilježenih graničnih oznaka na terenu koje je pokazao vlasnik J. Š. Zaposlenici tuženog nisu ovlašteni, niti imaju nadležnosti da vrše obilježavanje i razgraničenje parcela u privatnom posjedu i vlasništvu na terenu,

te ukoliko se jednim dijelom sa doznakom ušlo u susjednu parcelu, to se desilo uslijed propusta podnosioca zahtjeva J. Š., za kojeg u konačnici, kao i za eventualno neriješene imovinsko pravne odnose, nije odgovoran tuženi.

Tužitelj nije dostavio odgovor na žalbu.

Nakon što je ispitao osporeno rješenje u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Predmetnom tužbom podnesenom kod tog suda dana 06.12.2019. godine tužitelj je podnio tužbu protiv tuženih J. Š. i Srednjobosanskog kantona/Kantona Središnja Bosna, radi naknade štete u visini od 6.000,00 KM s pozivom na odredbe člana 154., člana 155. i 185. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, člana 8. tačka 7., člana 9. tačka 4. i 6. i člana 16. tačka 5. Zakona o šumama SBK/KSB i člana 17. i 20. Zakona o stvarnim pravima.

U toku postupka prvostepeni sud je svojim rješenjem broj 49 0 P 052130 19 P od 01.09.2020. godine utvrdio prekid postupka u ovoj pravnoj stvari u odnosu na prvotuženog J. Š., jer je isti umro, dok se postupak nastavlja u odnosu na drugotuženog Srednjobosanski kanton/Kanton Središnja Bosna zastupan po Kantonalnom pravobranilaštvu Vitez.

U nastavku postupka u odnosu na tuženog Srednjobosanski kanton/Kanton Središnja Bosna prvostepeni sud nalazi da među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj vlasnik nekretnina označenih kao k.č. broj 260/2 zvana „Selište“, šuma IV klase, površine 3549 m², upisane u z.k. ul. broj 450 k.o. ..., da je na parceli tužitelja izvršena sječa šume i to 3 stabla bukve i 5 stabala hrasta koji su doznačeni i realizovani od strane Kantonalne uprave za šumarstvo SBK/KSB.

Među parničnim strankama je sporno da je li je u pogledu izvršene sječe tuženi svojim radnjama doprinio nastanku štete i da li je tuženi istu dužan nadoknaditi tužitelju.

Kod naprijed nespornih činjenica i na temelju provedenih dokaza te njihovom ocjenom shodno članu 8. i 123. Zakona o parničnom postupku, prvostepeni sud je utvrdio slijedeće, a što se može sumirati na način:

- da je sporna sječa šume izvršena na parceli 260/2 sa približim oznakama kao naprijed, vlasništvo tužitelja, a kako je to i prikazano na skici vještaka geometra i pismenog nalaza i mišljenja sačinjenog nakon uviđaja na licu mjesta
- da je na označenoj parceli evidentirana sječa 3 stabla bukve i 5 stabala hrasta koji su bili doznačeni i realizovani od strane Kantonalne uprave za šumarstvo SBK/KSB, što u ukupnoj vrijednosti posječene drvene mase iznosi 1.786,54 KM, a kako je to utvrđeno na temelju nalaza i mišljenja vještaka iz oblasti šumarstva
- da je Jakov Šero podnio zahtjev Kantonalnoj upravi za šumarstvo za doznakom stabala za sječu šume na parceli na kojoj je vlasnik i posjednik, da mu je odobrena doznaka

stabala za sječu u količini od 90 m³, nakon čega je zaključio ugovor sa Kantonalnom upravom za šumarstvo o prenosu obavljanja stručnih poslova u privatnoj šumi a koji stručni poslovi podrazumijevaju doznačavanje, primanje, premjeravanje drvene mase, izdavanje otpremnog iskaza, vođenje evidencije o obavljenim poslovima, a kako to i proizilazi iz Zahtjeva za doznaku i sječu šume u privatnom vlasništvu br.: 06-26-83/18 od 13.06.2018. godine, rješenja od 08.08.2018. godine i ugovora od 08.08.2018. godine.

Dakle, da je Jakov Šero je izvršio sječu tačno označenih stabala na osnovu odobrenja tuženog,

Međutim, kod davanja odobrenja tuženi je nepravilno utvrdio granicu parcele J.Š., tako da sud navedeno i obrazlaže time da mada je tuženi izvršio identifikaciju nekretnina na licu mjesta po čuvaru šuma S. A. i to GPS uređajem i uzeo odgovarajuće koordinate o čemu je sačinio i službenu zabilješku od 19.07.2018. godine, kao i zapisnik o izmjeranim koordinantnim tačkama od 19.07.2018. godine. Naprijed navedenu službenu zabilješku i zapisnik je dostavio u upravu tuženog, gdje je geometar Adis Alispahić na osnovu zapisnika o izmjeranim koordinantnim tačkama od 19.07.2018. godine sačinio skicu lica mjesta sa tačkama koje označavaju snimljene koordinate i utvrdio da se radi o parceli J.Š., što je potvrdio i u svom iskazu saslušan kao svjedok. Na osnovu prednjeg utvrđenja izvršena je doznaka stabala za sječu, nakon što je provedena sječa, izvršen je prijem i izvlačenje drvnih sortimenata što je učinio N. Š., a koji je u svom iskazu još i naveo da GPS-ovi kojima oni raspolažu nemaju dovoljnu tačnost da se utvrdi precizno granična linija, te se oslanjaju na izjavu vlasnika parcele po pitanju granične linije. Da se radi o propustima tuženog, odnosno o nepravilnom i nezakonitom radu po ocjeni suda navedeno proizilazi iz činjenice na koju upućuje sam iskaz N. Š. (greškom stoji A. Š.) koji je naveo da je prilikom provođenja doznake vlasnik parcele pokazao granicu njegove parcele prema susjednoj i da se na stablima nalazila žuta farba, a nakon prijema tužbe tužitelja od strane Kantonalnog pravobranilaštva Vitez je zatražena informacija od Kantonalne uprave za šumarstvo i koju informaciju je upravo sačinio N. Š., kao šef odjeljenja je naveo ponovnim izlaskom na lice mjesta uočio dva zabodena drvena kolca ofarbana crvenom bojom, na međusobnoj udaljenosti od cca. 70m i u spornoj graničnoj zoni parcela k.č. 260/1 i k.č. 262 uočeno je postojanje ukupno devet panjeva od posječenih stabala, pri čemu je osam panjeva obilježeno čekićem doznake i realizacije a što je utvrđeno i od strane vještaka geometra u ovom postupku. Iz svega naprijed navedenog u ovom konkretnom slučaju prvostepeni sud je utvrdio da imovinsko-pravni odnosi vlasnika parcela označenih kao k.č. 206/1 i k.č. 260/2 K.O..., nisu riješeni, niti su granice između istih utvrđene i na terenu vidno i na propisan način obilježene, te tuženi nije mogao poduzeti radnje u ovom konkretnom slučaju, a isti je iste poduzeo uslijed čega je nastala šteta tužitelju, pa je odlučio kao u izreci pobijane presude s pozivom na citirane odredbe materijalnog prava. O troškovima postupka sud je riješio na temelju člana 386. stav 2. i člana 387. stav 1. i 2. Zakona o parničnom postupku.

Za ovakvu svoju odluku, prvostepeni sud je naveo potpuno jasne i uvjerljive razloge u obrazloženju svoje presude koje prihvata i ovaj sud, a koji razlozi nisu dovedeni u sumnju ni žalbom tuženog.

Suprotno razlozima žalbe, prvostepeni sud je svoje uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva formirao na temelju cjelokupne dokazne građe, njihovom ocjenom kako pojedinačno, tako i dovodeći iste u međusobnu vezu, dakle na način kako je to propisano odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku, te iznio prednje utvrđenje na koje je pravilno primijenio materijalno pravo.

Dakle, ni za ovaj sud nisu sporni navodi žalbe da je tuženi rješavajući po zahtjevu Jakova Šero a na osnovu priložene dokumentacije tretirao isti u odnosu na k.č. broj 260/1, upisanu u zk. ul. broj 464 k.o. ... Međutim, evidentno je da u postupanju po predmetnom zahtjevu su napravljeni propusti kod identifikacije predmetne nekretnine, pa samim tim i kod doznačavanja stabala koja su se imala posjeći, a naročito kod činjenice da se u konkretnom slučaju radilo o doznaci stabala na graničnoj liniji za koju GPS uređaj s kojim raspolažu nema dovoljnu tačnost da se utvrdi precizno granična linija i koja je prihvaćena isključivo po pokazivanju podnosioca zahtjeva, dakle bez sudjelovanja vlasnika susjedne parcele, i tako snimljenim kordinatama od čuvara šume, a potom na osnovu priložene dokumentacije od strane geometra izvršena i obrada, što znači bez izlaska geometra na lice mjesta i ostalih pouzdanih parametara tj. sa opisom vidne i na terenu obilježene granice, već samo se isto paušalno navodi (vidi Službenu zabilješku broj 03-29/18 od 19.07.2018. godine) tj. uzeto kao nesporno i izvršena doznaka i sjeća, a što je u datom slučaju kod svega naprijed navedenog činilo razloge za opravdanu sumnju da bi poduzete radnje mogle biti suprotne zakonu odnosno mogao znati da u datim okolnostima nije uopće bilo moguće izvršiti doznaku i sječu, pa kako je u ovom postupku na uviđaju na licu mjesta uz sudjelovanje vještaka geodetske i šumarske struke nedvojbeno utvrđeno da je doznaka i sjeća u naznačenom obimu upravo izvršena na parceli tužitelja, a ne na parceli J. Š., i na koji nalaz i mišljenje nije bilo primjedbi, to je pravilan zaključak prvostepenog suda da je u datom slučaju postupljeno protivno članu 9. tačka 4. i 6. i članu 16. tačka 5. Zakona o šumama SBK/KSB („Službene novine SBK/KSB“, broj 5/2014).

Shodno navedenom, neosnovani su navodi žalbe da tužitelj nije dokazao svoje tvrdnje u ovom postupku pri tome naročito ukazujući da „pitanje validnosti odnosno tačnosti obilježene granice, nije u domenu i mandatu tuženog, niti za isti ima nadležnost da uređuje granice između susjednih parcela u smislu odredbe člana 17. Zakona o premjeru i katastru nekretnina („Službeni list SR BiH“, broj 22/1984, 12/1987, 26/1990 i 36/1990, „Službeni list R BiH“, broj 4/1993 i 13/1993) a u vezi sa članom 42. i članom 44. istog zakona“, obzirom da tužitelj uopće nije bio uključen u upravni postupak odobravanja predmetne sječe na graničnoj liniji njegove i parcele podnosioca zahtjeva, pa kako je je prihvatanje istih na naprijed opisani način, doznaka i sjeća izvršena upravo na njegovoj nekretnini, dakle propustom tuženog, to se ne može govoriti da je u datoj situaciji sud izveo nepravilan zaključak odnosno da je pogrešno primijenio citirane odredbe materijalnog prava zbog čega i za ovaj sud nije sporna odgovornost tuženog u smislu odredbe člana 172. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, „Službeni list R BiH“, br. 2/92, 13/93, 13/94 i „Službene novine Federacije BiH“, br. 29/03 i 42/11), pa se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na obrazloženje prvostepenog suda.

Osim toga, žalitelj gubi iz vida odredbu člana 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku kojom je propisano da se u sporovima male vrijednosti odluka ne može

pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa ovaj sud ne može cijeliti žalbene navode kojima se tretira pitanje činjeničnog utvrđenja.

Stoga, kako ne postoje razlozi zbog kojih se predmetna odluka pobija, kao ni oni na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu odluku shodno članu 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednica vijeća

Suada Kahrić